

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 420/05
25.05.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Предрага Глигоријевића, Мирослава Цветковића, Драгана Јоцића и др Глигорија Спасојевића, чланова већа, са саветником суда Зораном Поповићем, записничарем, у кривичном предмету оптуженог **АА и др.**, због кривичног дела отмице из члана 64. став 2. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије и др., решавајући о жалбама бранилаца оптужених: АА, ББ и ВВ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Београду К.1334/03 од 01.11.2004. године, на седници већа одржаној, у смислу члана 375. Законика о кривичном поступку, у присуству оптужене ВВ, њених бранилаца и браниоца оптуженог АА, дана 25.05.2005. године, донео је

ПРЕСУДУ

Жалбе бранилаца оптужених АА, ББ и ВВ, се **ОДБИЈАЈУ**, као неосноване и пресуда Окружног суда у Београду К.1334/03 од 01.11.2004. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Наведеном пресудом, оглашени су кривим оптужени: АА, ББ и ВВ, због кривичног дела из члана 64. став 2. и 1. КЗ РС, у вези члана 22. ОКЗ, а оптужени АА и због кривичног дела из члана 53. став 2. КЗ РС, па су након опозивања условних осуда, у односу на оптуженог АА и ББ, како је све то детаљно наведено у изреци првостепене пресуде, осуђени и то: оптужени АА, на јединствену казну затвора у трајању, од шест година и шест месеци, оптужени ББ, на јединствену казну затвора у трајању, од шест година, а оптужена ВВ, применом члана 42. и 43. ОКЗ, на казну затвора у трајању, од једне године. У изречене казне, оптуженима је урачунато време проведено у притвору. Оптуженој ВВ, је изречена мера безбедности, обавезног лечења наркомана. Оштећени је са имовинско правним захтевом упућен на парницу. Сви оптужени су ослобођени плаћања трошкова кривичног поступка.

Против ове пресуде, жалбе су благовремено изјавили:

-бранилац оптуженог АА, адвокат АБ, првостепену пресуду побија, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом, да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. У жалби је захтевао, да га суд извести о седници већа;

-бранилац оптуженог ББ, адвокат АВ, побија првостепену пресуду, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом, да се побијана пресуда преиначи, тако да се оптуженом изрекне блажа казна;

-бранилац оптужене ВВ, адвокат АГ, из свих законских разлога, са предлогом, да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, са предлогом, да се пред другостепеним судом одржи главни претрес и да се извести о седници већа;

-бранилац оптужене ВВ, адвокат АД, првостепену пресуду побија, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом, да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, или да се преиначи тако, да се оптужена блаже казни. У жалби је захтевао, да њега и оптужену суд извести о седници већа.

Републички јавни тужилац Србије је у поднеску, под Ктж.552/05 од 31.03.2005. године, предложио, да се жалбе бранилаца оптужених, одбију, као неосноване.

Врховни суд је одржао седницу већа, у смислу члана 375. ЗКП, у присуству оптужене ВВ, њених бранилаца, адвоката АД и АГ и браниоца оптуженог АА, адвоката АБ, а у одсутности Републичког јавног тужиоца Србије и браниоца оптуженог ББ, који су о седници већа уредно обавештени, па је након разматрања списка предмета, побијане пресуде, наводи и предлога у жалбама бранилаца оптужених и предлога Републичког јавног тужиоца, нашао:

Жалбе су неосноване.

Испитујући првостепену пресуду, у смислу члана 380. став 1. ЗКП, Врховни суд није нашао да је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка, нити повреда кривичног закона, на које пази по службеној дужности.

Неосновано се жалбама бранилаца оптужених АА и ВВ, побија првостепена пресуда, због битне повреде одредаба кривичног поступка, из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП и с тим у вези, наводи да у побијаној пресуди нису наведени разлози о одлучним чињеницама и да су дати разлози нејасни и у знатној мери противречни. Врховни суд налази да су у образложењу првостепене пресуде, наведени јасни разлози о одлучним чињеницама и то у погледу постојања свих обележја кривичних дела, за које су оптужени оглашени кривим и осуђени. У том смислу, у образложењу првостепене пресуде, у односу на оптуженог АА и ВВ, првостепени суд је навео јасне и непротивречне разлоге, да су оптужени по претходном договору, обманом оштећеног довели у стан оптуженог АА, са намером да га не пуне на слободу, док не врати 50 евра, а потом су претњом, коју је оптужени АА и остварио, да ће га тешко телесно повредити, остварили циљ отмице. Детаљни, јасни и непротивречни разлози у погледу ових битних чињеница, дати су на страни 14, 15 и 16 првостепене пресуде и то након, свестране оцене исказа оштећеног, оптужених и осталих изведених доказа. Стога су, неосновани наводи у жалби браниоца оптуженог АА, да у првостепеној пресуди, нису наведени разлози о одлучним чињеницама у погледу нанете тешке телесне повреде оштећеном, затим у погледу упућених претњи оштећеном, као и у жалби бранилаца оптужене ВВ, да нису доведени ваљани разлози да је оптужена знала, због чега је оштећеног обманом довели у стан оптуженог АА. По оцени Врховног суда, првостепени суд је навео јасне и опширне разлоге, након оцене налаза и мишљења вештака (страна 17 став два побијане пресуде) и у погледу механизма настанка тешке телесне повреде оштећеном, па је стога, жалба браниоца оптуженог АА и у овом делу, неоснована.

Жалбама бранилаца оптужених АА и ВВ, се неосновано побија првостепена пресуда, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Врховни суд, налази да је првостепени суд након свестране оцене одбрана оптужених, исказа оштећеног и исказа сведока ГГ и ДД, затим медицинске документације и налаза и мишљења вештака, правилно утврдио, да су оптужени по претходном договору, тако што је оптужена ВВ, обманом довела оштећеног у стан оптуженог АА, да му је потом оптужени АА, претио и након тога, нанео тешку телесну повреду са трајним значајним функционалним недостатком, а све то ради остварења циља отмице оштећеног и изнуде 50 евра од оштећеног, који износ је сведок ГГ - мајка оштећеног и исплатила, како је све то детаљно утврђено у изреци и образложењу првостепене пресуде. У вези свега тога, браниоци оптужених у жалбама неосновано доводе у питање правилност чињенице утврђене, од стране првостепеног суда, да су оптужени наведена кривична дела извршили по претходном договору. Ову чињеницу, по оцени Врховног суда, првостепени суд је правилно утврдио, након свестране оцене одбрана оптужених (страна 14 став четири и пет и страна 15 став један и два првостепене пресуде), те је након тога и свестране анализе свих околности, под којима су кривична дела извршена, извео правилан чињенични закључак о постојању претходног договора, свих оптужених.

Неосновано се жалбама бранилаца оптужених АА и ВВ, побија првостепена пресуда због повреде кривичног закона. Врховни суд налази да је првостепени суд, након правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, правилно применио кривични закон, када је нашао да се у радњама оптужених, стичу сва објективна и субјективна обележја кривичних дела из члана 64. став 2. у вези става 1. КЗ РС, у вези члана 22. ОКЗ, а у односу на оптуженог АА и кривичног дела из члана 53. став 2. КЗ РС. Како је првостепени суд правилно утврдио постојање претходног договора оптужених и последице нанетих повреда оштећеном, то су неосновани наводи у жалби браниоца оптуженог АА, да се у радњама оптуженог стичу само обележја кривичног дела из члана 53. став 1. КЗ РС.

Жалбама бранилаца, свих оптужених се неосновано побија првостепена пресуда, због одлуке о казнама. Врховни суд налази да је првостепени суд оптуженима правилно и у довољној мери ценио све околности, које су од утицаја на врсту и висину кривичних санкција. У том смислу, првостепени суд је у довољној мери ценио све наведене околности и при томе, оптуженима АА, за оба кривична дела утврдио, минимум казни прописане законом, а оптуженом ББ, изрекао минимум казне прописан законом за кривично дело из члана 64. став 2. у вези става 1. КЗ РС. Како су обојица оптужених осуђивани, то Врховни суд, налази да је неоснован предлог у жалбама бранилаца оптужених, да им се изрекну блаже казне. Надаље, по оцени овог суда, првостепени суд је правилно поступио, када је у односу на обојицу оптужених, опозвао условне осуде, по наведеним правноснажним пресудама, како је све то наведено у изреци побијане пресуде. Што се тиче предлога у жалбама бранилаца оптужене ВВ, да се оптуженој изрекне, блажа казна, Врховни суд налази да је првостепеном пресудом оптуженој ублажена казна применом, члана 42. и 43. ОКЗ, на најмању законом прописану казну, те да стога, изрицање блаже казне, по закону није могуће. Према томе, следи, да изречене казне оптуженима и по оцени Врховног суда, одговарају степену друштвене опасности извршених кривичних дела и оптужених, као извршилаца, те да ће наведеним казнама остварити сврха кажњавања прописана у члану 33. ОКЗ.

Из изнетих разлога, а на основу члана 388. ЗКП, Врховни суд је, одлучио, као у изреци пресуде.

Записничар, За председника већа

судија,

Зоран Поповић, с.р. Предраг Глигоријевић, с.р.

За тачност отправка

ан